

Υπόθεση C-664/23

Σύνοψη της αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 98, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου

Ημερομηνία καταθέσεως:

9 Νοεμβρίου 2023

Αιτούν δικαστήριο:

Cour d'appel de Versailles (Γαλλία)

Ημερομηνία της αποφάσεως του αιτούντος δικαστηρίου:

9 Νοεμβρίου 2023

Εκκαλούν και εναγόμενο πρωτοδίκως:

Caisse d'allocations familiales des Hauts-de-Seine

Εφεσίβλητος και ενάγων πρωτοδίκως:

TX

1. Αντικείμενο και στοιχεία της διαφοράς:

- 1 Ο TX, αρμενικής ιθαγένειας, ο οποίος εισήλθε παρανόμως στη γαλλική επικράτεια με τη σύζυγο και τα δύο ανήλικα τέκνα του, AX και RX, στις 7 Ιανουαρίου 2008, έλαβε το 2014 προσωρινή άδεια διαμονής «ιδιωτικής και οικογενειακής ζωής» με την ένδειξη «επιτρέπεται στον κάτοχό της να εργάζεται». Ένα τρίτο τέκνο SX γεννήθηκε, στη συνέχεια, στη Γαλλία το 2011. Ο TX εργάζεται επί του παρόντος στο πλαίσιο σύμβασης αμειβόμενης εργασίας και είναι κάτοχος πολυετούς άδειας διαμονής με ισχύ έως τις 12 Σεπτεμβρίου 2024.
- 2 Ο TX διεκρινίζει ότι τα διαβατήρια των τέκνων απωλέσθησαν κατά τη διαδρομή τους από τις Κάτω Χώρες με προορισμό τη Γαλλία. Το 2015, σε αμφότερα τα τέκνα AX (γεννηθέν το 2004) και RX (γεννηθέν το 2005) χορηγήθηκε έγγραφο κυκλοφορίας για ανήλικους αλλοδαπούς από την Préfecture des Hauts-de-Seine (νομαρχία Hauts-de-Seine, Γαλλία). Το τέκνο AX διαθέτει εδώ και λίγο καιρό προσωρινή άδεια διαμονής «ιδιωτικής και οικογενειακής ζωής», η οποία συνοδευόταν από άδεια εργασίας ισχύουσα έως τις 9 Οκτωβρίου 2023.

- 3 Ο ΤΧ ζήτησε για τα τρία τέκνα του τη χορήγηση οικογενειακών παροχών, η σχετική δε αίτηση απορρίφθηκε για τα δύο τέκνα του που γεννήθηκαν εκτός γαλλικής επικράτειας.
- 4 Η απορριπτική αυτή απόφαση ακυρώθηκε πρωτοδίκως από το tribunal des affaires de sécurité sociale de Nanterre (πρωτοδικείο Nanterre, Γαλλία, αρμόδιο για την εκδίκαση κοινωνικοασφαλιστικών υποθέσεων) και, εν συνεχεία, επικυρώθηκε κατ' έφεσιν από το cour d'appel de Versailles (εφετείο Βερσαλλιών, Γαλλία), με απόφαση της 14ης Νοεμβρίου 2019.
- 5 Με απόφαση της 23ης Ιουνίου 2022, το Cour de cassation (Ανώτατο Ακυρωτικό Δικαστήριο, Γαλλία) αναίρεσε την εν λόγω απόφαση λόγω ανεπαρκούς αιτιολογίας σε σχέση με τον λόγο εφέσεως που είχε αντληθεί από την οδηγία 2011/98/ΕΕ και ανέπεμψε την υπόθεση ενώπιον του cour d'appel de Versailles (εφετείου Βερσαλλιών, Γαλλία), επιλαμβανομένου με διαφορετική σύνθεση.
- 6 Το εφετείο υποβάλλει επί του παρόντος στο Δικαστήριο προδικαστικό ερώτημα σχετικά με την ορθή ερμηνεία της οδηγίας 2011/98/ΕΕ.

2. Νομικό πλαίσιο:

A. *Το δίκαιο της Ένωσης*

Οδηγία 2011/98/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 13ης Δεκεμβρίου 2011, σχετικά με ενιαία διαδικασία υποβολής αίτησης για τη χορήγηση στους υπηκόους τρίτων χωρών ενιαίας άδειας διαμονής και εργασίας στην επικράτεια κράτους μέλους και σχετικά με κοινό σύνολο δικαιωμάτων για τους εργαζομένους από τρίτες χώρες που διαμένουν νομίμως σε κράτος μέλος

- 7 Η αιτιολογική σκέψη 20 ορίζει τα εξής:

«Όλοι οι υπήκοοι τρίτων χωρών που διαμένουν και εργάζονται νόμιμα σε κράτη μέλη θα πρέπει να διαθέτουν τουλάχιστον κοινό σύνολο δικαιωμάτων, βασιζόμενο στην ίση μεταχείριση με τους πολίτες του αντίστοιχου κράτους μέλους υποδοχής τους, ανεξάρτητα από τον αρχικό σκοπό ή τον λόγο εισδοχής. Το δικαίωμα ίσης μεταχείρισης στους τομείς που καθορίζονται στην παρούσα οδηγία θα πρέπει να κατοχυρώνεται όχι μόνο για τους υπηκόους τρίτων χωρών που έγιναν δεκτοί στην επικράτεια κράτους μέλους για να εργασθούν, αλλά εξίσου σε εκείνους οι οποίοι έγιναν δεκτοί για άλλους λόγους και στη συνέχεια τους δόθηκε πρόσβαση στην αγορά εργασίας του εν λόγω κράτους μέλους σύμφωνα με άλλες διατάξεις του ενωσιακού ή εθνικού δικαίου, συμπεριλαμβανομένων των μελών της οικογένειας εργαζομένου τρίτης χώρας που έχουν γίνει δεκτά στο κράτος μέλος σύμφωνα με την οδηγία 2003/86/ΕΚ του Συμβουλίου, της 22ας Σεπτεμβρίου 2003, σχετικά με το δικαίωμα οικογενειακής επανένωσης [...]»

8 Η αιτιολογική σκέψη 24 ορίζει τα εξής:

«Οι εργαζόμενοι τρίτων χωρών θα πρέπει να τυγχάνουν ίσης μεταχείρισης όσον αφορά την κοινωνική ασφάλιση. [...] Η παρούσα οδηγία θα πρέπει να παρέχει δικαιώματα μόνο για εκείνα τα μέλη της οικογένειας που επανευρίσκονται με εργαζόμενο τρίτης χώρας για να διαμείνουν σε οποιοδήποτε κράτος μέλος στο πλαίσιο της οικογενειακής επανένωσης ή για εκείνα τα μέλη της οικογένειας που ήδη διαμένουν νόμιμα σε αυτό το κράτος μέλος.»

9 Το άρθρο 2 ορίζει τα εξής:

«Ορισμοί

Για τους σκοπούς της παρούσας οδηγίας, ισχύουν οι ακόλουθοι ορισμοί:

[...]

γ) “ενιαία άδεια”: άδεια διαμονής που εκδίδεται από τις αρχές ενός κράτους μέλους, η οποία επιτρέπει στον υπήκοο τρίτης χώρας να διαμένει νόμιμα στην επικράτειά του με σκοπό την εργασία.»

10 Το άρθρο 3 ορίζει τα εξής:

«Πεδίο εφαρμογής

1. Η παρούσα οδηγία εφαρμόζεται:

[...]

β) στους υπηκόους τρίτων χωρών που έχουν γίνει δεκτοί σε ένα κράτος μέλος για άλλους σκοπούς πλην της εργασίας σύμφωνα με το εθνικό ή ενωσιακό δίκαιο, οι οποίοι λαμβάνουν άδεια εργασίας και κατέχουν άδεια διαμονής σύμφωνα με τον κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 1030/2002· και [...]

11 Το άρθρο 12 ορίζει τα εξής:

«Δικαίωμα ίσης μεταχείρισης

1. Οι εργαζόμενοι τρίτων χωρών που αναφέρονται στο άρθρο 3 παράγραφος 1 στοιχεία β) και γ) απολαύουν ίσης μεταχείρισης με τους υπηκόους του κράτους μέλους στο οποίο διαμένουν όσον αφορά:

[...]

ε) τους κλάδους της κοινωνικής ασφάλισης, όπως καθορίζονται στον κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 883/2004·

[...]

2. Τα κράτη μέλη μπορούν να περιορίζουν την ίση μεταχείριση:

[...]

β) Περιορίζοντας τα δικαιώματα που χορηγούνται σύμφωνα με την παράγραφο 1 στοιχείο ε) στους εργαζομένους τρίτων χωρών, αλλά δεν μπορούν να περιορίσουν τα δικαιώματα αυτά για εργαζομένους τρίτων χωρών οι οποίοι εργάζονται ή εργάστηκαν για ελάχιστο διάστημα έξι μηνών και είναι εγγεγραμμένοι ως άνεργοι.

Επιπλέον, τα κράτη μέλη μπορούν να αποφασίσουν ότι η παράγραφος 1 στοιχείο ε) σχετικά με τις οικογενειακές παροχές δεν εφαρμόζεται σε υπηκόους τρίτων χωρών στους οποίους έχει επιτραπεί να εργαστούν στο έδαφος κράτους μέλους για περίοδο που δεν υπερβαίνει τους έξι μήνες, σε υπηκόους τρίτων χωρών που έχουν γίνει δεκτοί με σκοπό τις σπουδές ή σε υπηκόους τρίτων χωρών στους οποίους επιτρέπεται να εργαστούν βάσει θεώρησης.»

B. Το γαλλικό δίκαιο

Code de l'action sociale et des familles (Κώδικας κοινωνικής και οικογενειακής πολιτικής)

- 12 Το άρθρο L.262-2, δεύτερο εδάφιο, το οποίο περιλαμβάνεται στην υποενότητα με τίτλο «Προϋποθέσεις γένεσης του δικαιώματος», ορίζει τα εξής:

«Προκειμένου να ληφθούν υπόψη για τα δικαιώματα αλλοδαπού δικαιούχου μη υπηκόου κράτους μέλους της Ευρωπαϊκής Ένωσης, άλλου κράτους συμβαλλόμενου στη Συμφωνία για τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο ή της Ελβετικής Συνομοσπονδίας, τα αλλοδαπά τέκνα πρέπει να πληρούν τις προϋποθέσεις που διαλαμβάνονται στο άρθρο L.512-2 του *code de la sécurité sociale* (κώδικα κοινωνικής ασφάλισης)».

Code de la sécurité sociale (Κώδικας κοινωνικής ασφάλισης)

- 13 Το άρθρο L.512-2, το οποίο περιλαμβάνεται στο βιβλίο V με τίτλο «Οικογενειακές παροχές και παροχές που εξομοιώνονται με αυτές» έχει, κατ' ουσίαν, ως εξής (όπως ισχύει κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών της διαφοράς):

«[...]

Λαμβάνουν, επίσης, αυτοδικαίως οικογενειακές παροχές, υπό τις προϋποθέσεις που καθορίζει το παρόν βιβλίο, οι αλλοδαποί μη υπήκοοι κράτους μέλους της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, άλλου κράτους συμβαλλόμενου στη Συμφωνία για τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο ή της Ελβετικής Συνομοσπονδίας, οι οποίοι είναι κάτοχοι άδειας νόμιμης διαμονής στη Γαλλία δυνάμει είτε νομοθετικών ή κανονιστικών διατάξεων, είτε διεθνών συνθηκών ή συμβάσεων.

Οι ανωτέρω αλλοδαποί λαμβάνουν τις οικογενειακές παροχές υπό την προϋπόθεση ότι αποδεικνύεται, ως προς τα συντηρούμενα από αυτούς τέκνα για τα οποία αιτούνται το οικογενειακό επίδομα, μία από τις ακόλουθες καταστάσεις:

[...]

- η νόμιμη είσοδός τους στη χώρα στο πλαίσιο της διαδικασίας οικογενειακής επανένωσης που διαλαμβάνεται στο βιβλίο IV του code de l'entrée et du séjour des étrangers et du droit d'asile (κώδικα περί της εισόδου και διαμονής των αλλοδαπών και περί του δικαιώματος ασύλου).

[...]

Με διάταγμα καθορίζεται ο κατάλογος των εγγράφων και των δικαιολογητικών που βεβαιώνουν τη νομιμότητα της εισόδου και της διαμονής των αλλοδαπών δικαιούχων. Το διάταγμα καθορίζει επίσης τη φύση των εγγράφων που απαιτούνται για να αποδειχθεί ότι τέκνα που συντηρούνται από τους ανωτέρω αλλοδαπούς και για τα οποία ζητείται το οικογενειακό επίδομα πληρούν τις προϋποθέσεις που διαλαμβάνονται στα προηγούμενα εδάφια».

- 14 Το άρθρο D.512-2 (όπως ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών της διαφοράς) ορίζει κατ' ουσίαν τα εξής:

«Η νομιμότητα της εισόδου στη χώρα και της διαμονής των αλλοδαπών τέκνων που συντηρούνται από τον δικαιούχο και για τα οποία ζητεί τις οικογενειακές παροχές αποδεικνύεται με την προσκόμιση ενός από τα ακόλουθα έγγραφα:

...

2° Ιατρικού πιστοποιητικού του τέκνου, εκδιδόμενου από την Office français de l'immigration et de l'intégration (Γαλλική Υπηρεσία Μετανάστευσης και Κοινωνικής Ένταξης, Γαλλία) κατά το πέρας της διαδικασίας χορήγησης άδειας διαμονής στο πλαίσιο της οικογενειακής επανένωσης·

...

5° Βεβαίωσης που εκδίδει η νομαρχιακή αρχή, με την οποία διευκρινίζεται ότι το τέκνο εισήλθε στη Γαλλία το αργότερο ταυτόχρονα με έναν από τους δύο γονείς του στον οποίο έχει επιτραπεί η διαμονή βάσει [...] του code de l'entrée et du séjour des étrangers et du droit d'asile (κώδικα περί της εισόδου και διαμονής των αλλοδαπών και περί του δικαιώματος ασύλου). [...]

3. Θέσεις των διαδίκων:

To Caisse d'allocations familiales des Hauts de Seine (Ταμείο οικογενειακών επιδομάτων του νομού Hauts de Seine)

- 15 Πρέπει να απορριφθεί η αίτηση χορήγησης οικογενειακών παροχών καθόσον τα δύο τέκνα δεν εισήλθαν στη Γαλλία μέσω διαδικασίας οικογενειακής επανένωσης, με αποτέλεσμα ο TX να μην δύναται να προσκομίσει το ιατρικό πιστοποιητικό του άρθρου D.512-2, δεύτερη παράγραφος, του code de la sécurité sociale (κώδικα κοινωνικής ασφάλισης) και καθόσον ο TX δεν αποδεικνύει ότι τα δύο τέκνα εισήλθαν νομίμως ή ταυτόχρονα με αυτόν.
- 16 Εξάλλου, η οδηγία 2011/98/ΕΕ την οποία επικαλείται ο TX δεν δύναται να εμποδίσει την εφαρμογή των άρθρων L.512-2 και D.512-2 του code de la sécurité sociale (κώδικα κοινωνικής ασφάλισης).

O TX

- 17 Ο TX εκτιμά ότι, ως υπήκοος τρίτης χώρας, ο οποίος είναι κάτοχος προσωρινής άδειας διαμονής διάρκειας ενός έτους που του επιτρέπει να εργάζεται, και ο οποίος αποδεικνύει την άσκηση επαγγελματικής δραστηριότητας στη Γαλλία, πληροί τις προϋποθέσεις του άρθρου 3, στοιχείο β', της οδηγίας 2011/98. Καθώς εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της, επικαλείται ειδικότερα την ίση μεταχείριση με τους υπηκόους του κράτους μέλους, την οποία κατοχυρώνει η οδηγία. Κατά τον ίδιο, λίγη σημασία έχει το γεγονός ότι τα τέκνα του δεν εισήλθαν στη Γαλλία στο πλαίσιο της οικογενειακής επανένωσης, καθώς διαμένουν νομίμως στη Γαλλία.

4. Εκτίμηση του cour d'appel (εφετείου):

- 18 Δεν αμφισβητείται η νομιμότητα της διαμονής του TX στη γαλλική επικράτεια.
- 19 Ο TX δεν αποδεικνύει ότι έχει προβεί σε ενέργειες για να λάβει την νομαρχιακή άδεια που προβλέπει το άρθρο D.512-2 του code de la sécurité sociale (κώδικα κοινωνικής ασφάλισης), καίτοι το έγγραφο αυτό έχει αναγνωριστικό χαρακτήρα, και έχουν προσκομισθεί τα έγγραφα που μπορούν να αποδείξουν ότι τα τέκνα του εισήλθαν στη Γαλλία κατά τον ίδιο χρόνο με τον ίδιο. Εντούτοις, το δικαστήριο κοινωνικής ασφάλισης δεν δύναται να υποκαταστήσει τη διοικητική αρχή, μόνη αρμόδια για τη χορήγηση του εγγράφου που του παρέχει τη δυνατότητα να νομιμοποιήσει την κατάσταση υπό το πρίσμα του εσωτερικού δικαίου. Τα έγγραφα της δικογραφίας καταδεικνύουν εξάλλου ότι το Ταμείο απέστειλε, στις 20 Αυγούστου 2018, επιστολή στην préfecture des Hauts-de-Seine (νομαρχία Hauts-de-Seine) προκειμένου να εκδοθεί η ανωτέρω βεβαίωση. Κατά τα φαινόμενα, η επιστολή αυτή έμεινε αναπάντητη.
- 20 Συνεπώς, ο TX δεν αποδεικνύει τη νόμιμη είσοδο στη χώρα των δύο τέκνων, AX και RX, στο πλαίσιο της διαδικασίας της οικογενειακής επανένωσης,

προσκομίζοντας τα έγγραφα που απαιτεί το άρθρο D.512-2 του code de la sécurité sociale (κώδικα κοινωνικής ασφάλισης).

- 21 Σε δύο αποφάσεις της 3ης Ιουνίου 2011, το Cour de cassation (Ανώτατο Ακυρωτικό Δικαστήριο) έκρινε ότι οι διατάξεις των άρθρων L. 512-2 και D. 512-2 του code de la sécurité sociale (κώδικα κοινωνικής ασφάλισης), στο μέτρο που εξαρτούν την καταβολή των οικογενειακών παροχών από την προσκόμιση εγγράφου που βεβαιώνει τη νόμιμη είσοδο των τέκνων στη Γαλλία, και, ειδικότερα για τα τέκνα που εισήλθαν στη χώρα στο πλαίσιο της οικογενειακής επανένωσης, του ιατρικού πιστοποιητικού που χορηγεί η Office français de l'immigration et de l'intégration (Γαλλική Υπηρεσία Μετανάστευσης και Κοινωνικής Ένταξης), έχουν αντικειμενικό χαρακτήρα ο οποίος δικαιολογείται από την ανάγκη άσκησης ελέγχου, σε ένα δημοκρατικό κράτος, των συνθηκών υποδοχής των τέκνων, και δεν προσβάλλουν κατά δυσανάλογο τρόπο το δικαίωμα στην οικογενειακή ζωή το οποίο κατοχυρώνουν τα άρθρα 8 και 14 της Σύμβασης για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών ούτε παραβαίνουν τις διατάξεις του άρθρου 3 της Διεθνούς σύμβασης για τα δικαιώματα του παιδιού.
- 22 Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου επικύρωσε την ερμηνεία αυτή και έκανε δεκτό ότι η άρνηση χορήγησης των οικογενειακών παροχών λόγω της μη τήρησης των κανόνων που εφαρμόζονται στην οικογενειακή επανένωση που θεσπίζει το γαλλικό δίκαιο δεν είναι αντίθετη στην Ευρωπαϊκή Σύμβαση για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών (απόφαση του ΕΔΔΑ της 1ης Οκτωβρίου 2015, αριθ. 76860/11 και 51354/13, Okitaloshima Okonda Osungu και Selpa Lokongo κατά Γαλλίας, ECLI:CE:ECHR :2015:0908DEC007686011).
- 23 Ωστόσο, στην υπό κρίση διαφορά, τίθεται το ζήτημα της συμμόρφωσης των εσωτερικών κανονιστικών κειμένων προς ιεραρχικά ανώτερο κανόνα υπό το πρίσμα της οδηγίας 2011/98, σκοπός της οποίας είναι η θέσπιση ενός κοινού συνόλου δικαιωμάτων για τους εργαζόμενους από τρίτες χώρες που διαμένουν νομίμως σε κράτος μέλος.
- 24 Εν προκειμένω, για να απορρίψει την αίτηση χορήγησης των οικογενειακών παροχών, το Ταμείο έλαβε υπόψη όχι την κατάσταση του αιτούντος, αλλά τις συνθήκες υπό τις οποίες βρέθηκαν στο γαλλικό έδαφος τα δύο τέκνα του που γεννήθηκαν στην Αρμενία. Εντούτοις, το άρθρο 12, παράγραφος 2, στοιχείο β', της οδηγίας 2011/98 δεν περιλαμβάνει ουδεμία παρέκκλιση από την ίση μεταχείριση αναλόγως των συνθηκών υπό τις οποίες αφίχθησαν στο κράτος μέλος υποδοχής τα μέλη της οικογένειας εργαζομένου υπηκόου τρίτης χώρας.
- 25 Η μόνη επιφύλαξη που θα μπορούσε να εκφραστεί όσον αφορά το δικαίωμα ίσης μεταχείρισης θα μπορούσε να προκύψει από την εφαρμογή της αιτιολογικής σκέψης 20 και ειδικότερα της αιτιολογικής σκέψης 24, η οποία ορίζει, στο τέλος της, ότι «[η] παρούσα οδηγία θα πρέπει να παρέχει δικαιώματα μόνο για εκείνα τα μέλη της οικογένειας που επανευρίσκονται με εργαζόμενο τρίτης χώρας για να

διαμείνουν σε οποιοδήποτε κράτος μέλος στο πλαίσιο της οικογενειακής επανένωσης ή για εκείνα τα μέλη της οικογένειας που ήδη διαμένουν νόμιμα σε αυτό το κράτος μέλος». Με τη διατύπωση αυτή, η αιτιολογική σκέψη 24 φαίνεται να περιορίζει το δικαίωμα ίσης μεταχείρισης στα τέκνα του ενδιαφερομένου εργαζομένου τα οποία επανευρέθησαν με αυτόν δυνάμει της οικογενειακής επανένωσης, στο πλαίσιο που θέτει η οδηγία 2003/86/EK της 22ας Σεπτεμβρίου 2003.

26 Επιβάλλονται, ωστόσο, τρεις παρατηρήσεις.

- Κατά πρώτον, οι επίδικες παροχές χορηγούνται ανάλογα με τον αριθμό των συντηρούμενων τέκνων. Εν προκειμένω, το Ταμείο έλαβε υπόψη μόνον την μικρότερη θυγατέρα του ζεύγους, που γεννήθηκε στη γαλλική επικράτεια, «απορρίπτοντας» τα δύο άλλα τέκνα που γεννήθηκαν στην αλλοδαπή και εισήλθαν στη γαλλική επικράτεια εκτός της διαδικασίας της οικογενειακής επανένωσης.
- Κατά δεύτερον, οι διατάξεις της οδηγίας 2011/98 ουδόλως αφορούν τα δικαιώματα των μελών της οικογένειας, ούτε αναπαράγουν το περιεχόμενο της αιτιολογικής σκέψης 24. Στην απόφαση της 25ης Νοεμβρίου 2020, *Istituto nazionale della previdenza sociale* (Οικογενειακές παροχές για κατόχους ενιαίας άδειας) (C-302/19, EU:C:2020:957, σκέψη 32), το Δικαστήριο διευκρίνισε ότι «[τ]ο προοίμιο πράξεως της Ένωσης δεν είναι [...] νομικώς δεσμευτικό και δεν μπορεί να αποτελέσει βάση ούτε για παρέκκλιση από τις καθαυτό διατάξεις της οικείας πράξης ούτε για ερμηνεία των διατάξεων αυτών κατά τρόπο προδήλως αντίθετο προς το γράμμα τους». Τούτο του παρέσχε τη δυνατότητα, χωρίς να θεωρεί τη συλλογιστική του αυτή αντίθετη προς την προτελευταία περίοδο της ίδιας αιτιολογικής σκέψης, η οποία αναφέρει ότι η οδηγία «δεν θα πρέπει να χορηγεί δικαιώματα σε σχέση με καταστάσεις που δεν εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του ενωσιακού δικαίου, όπως αυτές που σχετίζονται με τα μέλη οικογενειών που διαμένουν σε τρίτη χώρα», να μην αποκλείσει από το δικαίωμα ίσης μεταχείρισης, όσον αφορά τα οικογενειακά επιδόματα, τον κάτοχο ενιαίας άδειας του οποίου τα μέλη της οικογένειας δεν διαμένουν εντός του οικείου κράτους μέλους (σκέψη 33). Εφαρμόζοντας την αρχή της ίσης μεταχείρισης, το Δικαστήριο καταλήγει ως εκ τούτου στο συμπέρασμα ότι «υπό την επιφύλαξη των επιτρεπόμενων από το άρθρο 12, παράγραφος 2, στοιχείο β', της οδηγίας 2011/98 παρεκκλίσεων, ένα κράτος μέλος δεν μπορεί να αρνηθεί να χορηγήσει στον κάτοχο ενιαίας άδειας παροχή κοινωνικής ασφάλισης ούτε και να τη μειώσει, με την αιτιολογία ότι τα μέλη της οικογένειάς του ή ορισμένα από αυτά δεν διαμένουν εντός της επικρατείας του, αλλά σε τρίτη χώρα, αφ' ης στιγμής αυτή χορηγείται στους ημεδαπούς ανεξαρτήτως του τόπου διαμονής των μελών της οικογένειάς τους» (σκέψη 39). Στο πνεύμα της νομολογίας αυτής, ευλόγως θα μπορούσε να τεθεί το ερώτημα περί της επιρροής των εκτιμήσεων σχετικά με την οικογενειακή επανένωση επί του καθορισμού του δικαιώματος του κατόχου ενιαίας άδειας σε ορισμένες παροχές κοινωνικής ασφάλισης, δεδομένου ότι τέτοιες εκτιμήσεις αφορούν, εξ ορισμού, μόνον αλλοδαπούς τρίτης χώρας, που δεν είναι υπήκοοι

κράτους μέλους της Ευρωπαϊκής Ένωσης, άλλου κράτους συμβαλλόμενου στη Συμφωνία για τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο ή της Ελβετικής Συνομοσπονδίας.

- Κατά τρίτον, μετά την απόφαση της 25ης Νοεμβρίου 2020, Istituto nazionale della previdenza sociale (Οικογενειακές παροχές για κατόχους ενιαίας άδειας) (C-302/19, EU:C:2020:957), υποβλήθηκε πρόταση αναδιατύπωσης η οποία αποσκοπεί στην ευθυγράμμιση της αιτιολογικής σκέψης 24 της οδηγίας 2011/98/ΕΕ με την ως άνω απόφαση, με την απάλειψη των δύο τελευταίων περιόδων κατά τις οποίες η οδηγία θα πρέπει να παρέχει δικαιώματα μόνο για εκείνα τα μέλη της οικογένειας που επανευρίσκονται με εργαζόμενο τρίτης χώρας για να διαμείνουν σε οποιοδήποτε κράτος μέλος (πρόταση της 27ης Απριλίου 2022, COM(2022) 650 final, άρθρο 12). Προτείνεται, συνεπώς, να απαλειφθεί η αναφορά στην οικογενειακή επανένωση.

27 Υπό το πρίσμα των στοιχείων αυτών, υφίσταται εύλογη αμφιβολία σχετικά με την ερμηνεία του άρθρου 12, παράγραφος 1, στοιχείο ε΄, της οδηγίας 2011/98.

5. Το προδικαστικό ερώτημα:

28 Πρέπει, κατά συνέπεια, να υποβληθεί στο Δικαστήριο το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Μετά την έκδοση της απόφασης της 25ης Νοεμβρίου 2020, Istituto nazionale della previdenza sociale (Οικογενειακές παροχές για κατόχους ενιαίας άδειας) (C-302/19, EU:C:2020:957), έχει το άρθρο 12, παράγραφος 1, στοιχείο ε΄, της οδηγίας 2011/98/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 13ης Δεκεμβρίου 2011, σχετικά με ενιαία διαδικασία υποβολής αίτησης για τη χορήγηση στους υπηκόους τρίτων χωρών ενιαίας άδειας διαμονής και εργασίας στην επικράτεια κράτους μέλους και σχετικά με κοινό σύνολο δικαιωμάτων για τους εργαζόμενους από τρίτες χώρες που διαμένουν νομίμως σε κράτος μέλος, την έννοια ότι αντιτίθεται σε νομοθεσία κράτους μέλους, όπως η Γαλλία, η οποία απαγορεύει, για τον καθορισμό των δικαιωμάτων σε παροχή κοινωνικής ασφάλισης, να λαμβάνονται υπόψη τα τέκνα, γεννηθέντα σε τρίτη χώρα, του κατόχου ενιαίας άδειας, κατά την έννοια του άρθρου 2, στοιχείο γ΄, της εν λόγω οδηγίας, όταν τα εν λόγω τέκνα, τα οποία συντηρούνται από τον ως άνω κάτοχο, δεν εισήλθαν στην επικράτεια του κράτους μέλους δυνάμει της οικογενειακής επανένωσης ή όταν δεν προσκομίζονται τα έγγραφα που παρέχουν τη δυνατότητα να αποδειχθεί η νομιμότητα της εισόδου τους στην επικράτεια του εν λόγω κράτους, λαμβανομένου υπόψη ότι η συνδρομή της προϋπόθεσης αυτής δεν απαιτείται για τα τέκνα των ημεδαπών δικαιούχων ή των δικαιούχων υπηκόων άλλου κράτους μέλους;»